

а по томъ акатистъ-а на ангела хранителя. Дръгій дивный канонъ за причещеніе, кой-то описва сичкъ-тѣ важность на тази тайна, дохожда на сѣтринъ-та съ дръги високи молитвы, въ кои-то съ са излѣли сѣрца-та на сватители-тѣ: Василіа великаго, Іоанна златоустаго и Дамаскина, Симеона новаго Богослова и Симіона Метафраста. Тѣзи молитви съ дванадесетъ и тѣи съ силни, щото, като ги чете человекъ непроизвольно мѣ умаква дървено-то сѣрце, не произвольно (отъ нещение) въздиша и сълзы рони, и тѣзи въздышаніа снемватъ отъ дѣшъ-тѣ товоръ-а, тѣзи сълзи очищаватъ сѣрце-то и гасятъ огонь-а на божественна-та тайна, коя-то изгара недостойны-тѣ.

Найнапредъ св. Василій притича къмъ Христа, изворъ-а на животъ-а и безсмъртіе-то, и ни надмѣва негово-то страданіе, и както изгѣбный а сынъ выка: согрѣшихъ до неба-то и предъ тебе и не съмь достоинъ да погледнѣ на высочинѣ-тѣ на твоа-та слава! Но ако и да остиа своѣ-тѣ недостойность, като створеніе благаго творца, то и пакъ не отчаава за свое-то спасеніе, ами мѣ са надѣва съ разбойникъ-а заедно и митары-тѣ, и моли оногова, кой-то е велъ грѣхъ-а на свѣтъ-а — да земе и негово-то тежко грѣховно време, да го очисти и да го съедини съсз себе си, да мѣ не бѣде свето-то причастіе за съдъ но за единство съсз сватаго дѣха, и да мѣ бѣде пѣтнина, кога отважда въ вѣчный животъ, и поколенъ отговоръ на страшный-а съдъ христовъ.